

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: I. L.**, v ČR bytem V. zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, č.j. MV-139052-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se podle § 169 odst. 8 písm. c) uvedeného zákona zastavuje, neboť žalobkyně k podání žádosti na území nebyla oprávněna [usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 9. 2017, č.j. OAM-9450-9/TP-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 1. 2018, č.j. MV-139052-4/SO-2017].

II. Žalobní body

1) Žalobkyně v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dne 21. 6. 2017 pobývala na území nikoli na základě výjezdního příkazu, z čehož vycházejí správní orgány, nýbrž na základě tzv. fikce přechodného pobytu, a tudíž byla k podání žádosti oprávněna.

Žalobkyně podala dne 3. 6. 2015 žádost o přechodný pobyt, čímž vznikla tzv. fikce přechodného pobytu. Žádost byla prvostupňovým rozhodnutím zamítnuta, proti čemuž podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017, bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 26. 5. 2017 žalobu a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2017, č.j. 57A 50/2017-42, byl žalobě přiznán odkladný účinek. Přiznáním odkladného účinku žalobě tak nastaly účinky, jako kdyby rozhodnutí Komise ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017, vůbec nebylo vydáno, a žalobkyně tak nadále pobývala na území na základě tzv. fikce přechodného pobytu.

Otázka počátku účinků odkladného účinku ve smyslu § 73 není v soudním řádu správním výslovně řešena a zástupci žalobkyně není známo, že by se k ní, pro tento případ relevantním způsobem, vyjádřil některý správní soud. Zástupce žalobkyně se tak domnívá, že účinky odkladného účinku nastávají *ex tunc* (zpět k právní moci napadeného rozhodnutí), k čemuž odkazuje na komentář k soudnímu řádu správnímu vydaný Nakladatelstvím C. H. Beck v roce 2013. Podle názoru zástupce žalobkyně tak účinky odkladného účinku působí ode dne 28. 4. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Komise ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017, o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, které žalobkyně následně napadla žalobou spojenou s předmětnou žádostí o přiznání odkladného účinku. Tvrzení správního orgánu, že žalobkyně na území pobývala na základě výjezdního příkazu, je tak nepravdivé.

2) Žalovaná nesprávně posoudila právní otázky žalobčína případu, neboť z § 17 písm. c) ve spojení s § 87y zákona o pobytu cizinců zcela jasně vyplývá, že tzv. fikci pobytu je třeba považovat za pobyt přechodný, a tedy že žalobkyně byla oprávněna podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu z území.

3) K závěru, že povolení k trvalému pobytu lze podat z území, pokud cizinec na území pobývá na základě fikce přechodného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, lze dospět následující logickou úvahou: Podle § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu.* Podle § 17 písm. c) zákona o pobytu cizinců *cizinec může pobývat na území přechodně na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu.*

Ustanovení § 17 písm. c) zákona o pobytu cizinců nedává jednoznačnou výslovnou odpověď na otázku, zda se pro účely podání žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu mají tzv. fikce dlouhodobého a přechodného pobytu považovat za plnohodnotné dlouhodobé a přechodné pobyty, a zda tedy tyto fikce opravňují cizince k podání této žádosti přímo z území. Odpověď na tuto otázku je nepřímou uvedenou v § 69 odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle

něhož žádost o povolení k trvalému pobytu nelze podat na území, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6; to neplatí, jde-li o žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) a § 68.

Z uvedeného ustanovení lze dovodit následující: Zákon obecně žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu umožňuje podat z území, pokud zde cizinec pobývá na základě některé z tzv. fikcí pobytu. Zákonodárce měl v úmyslu omezit tuto možnost, ale pouze u tzv. fikcí dlouhodobého pobytu (§ 47 odst. 4 nebo 6 zákona o pobytu cizinců), a proto to výslovně uvedl. Vzhledem k tomu, že tuto možnost výslovně neomezil u tzv. fikce přechodného pobytu, platí, že jakoukoliv žádost o vydání povolení k trvalému pobytu lze z území podat, pokud zde cizinec pobývá na základě tzv. fikce přechodného pobytu. Tato úvaha je zcela v souladu s jazykovou, systematickou i logickou metodou výkladu právní normy, a žalobkyně ji proto považuje za správnou a zákonodárcem zamýšlenou.

4) Podle názoru žalobkyně zákon o pobytu cizinců umožňuje cizinci podat jakoukoliv žádost o vydání k povolení k trvalému pobytu přímo z území, pokud zde cizinec v době podání žádosti pobývá na základě tzv. fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Tato možnost vyplývá přímo ze samotného ustanovení § 87y tohoto zákona, případně z ustanovení § 69 odst. 9 uvedeného zákona *a contrario*.

5) Napadenému rozhodnutí je vytýkána zcela evidentní nepřiměřenost a přehnaný formalismus. Žalovaná naprosto nedbala své povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (§ 174a). V odůvodnění napadaného rozhodnutí jakékoliv odůvodnění dopadů rozhodnutí absentuje. Pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal správní orgán také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K žalobnímu bodu, dle kterého je přiznáním odkladného účinku žaloby nutné považovat fikci přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87y zákona o pobytu cizinců za trvalý, žalovaná uvedla, že řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v současnosti neprobíhá, neboť zde existuje pravomocné rozhodnutí o této žádosti. Proti uvedenému rozhodnutí byla podána žaloba k soudu a soud jí přiznal odkladný účinek, nicméně tato skutečnost nemá vliv na to, že řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU již neprobíhá a bylo pravomocně skončeno. Účelem tohoto specifického pobytového režimu je umožnění pobytu cizince na území v zásadě ve shodném režimu do doby pravomocného soudního rozhodnutí, aniž by byl nucen území opustit. Nelze však souhlasit s tím, že důsledkem přiznání odkladného účinku žaloby je též přiznání možnosti k podávání dalších žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatuje, že Opačný výklad by vedl k naprosto absurdním důsledkům a

stavu, který by bez ohledu na to, zda cizinec splňuje podmínky stanovené zákonem k podání žádosti, byl základem pro podávání žádostí o další pobytová oprávnění na území. To zcela jistě není účelem institutu odkladného účinku žaloby. *Ad absurdum* by uvedené mohlo vést ke stavu, kdy by cizinec mohl podávat v tomto režimu další a další žádosti, a to by v důsledku mohlo vést až k neomezenému pobytu cizince, aniž by tento splňoval zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu. Tento důsledek zákonodárce institutem odkladného účinku založit jistě nechtěl.

K žalobnímu bodu, dle kterého žalovaná nedbala své zákonné povinnosti zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná konstatovala, že přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince se posuzuje v případě zamítnutí žádosti z důvodů uvedených v § 75 odst. 2 písm. a) až g) zákona o pobytu cizinců, nikoliv při postupu podle § 169 odst. 8 písm. c) uvedeného zákona. Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců má místo pouze u některých meritorních rozhodnutí (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2016, č.j. 15A 20/2015-45). Skutečnost, že přiměřenost dopadů rozhodnutí z hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců má být zkoumána pouze v případě, že je tato povinnost výslovně uvedena v uvedeném zákoně, potvrdil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 12. 12. 2018 zástupce žalobkyně setrval na argumentaci obsažené v žalobě a poukázal na aktuální nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (zejména body 54 až 57), jímž bylo zrušeno ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) nového znění zákona o pobytu cizinců. Zvukový záznam jednání je součástí soudního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č.j. OAM-7869-55/PP-2015, Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2016, č.j. OAM-7869-55/PP-2015, potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podala žalobkyně žalobu vedenou pod sp. zn. 57A 50/2017. Usnesením ze dne 22. 6. 2017, č.j. 57A 50/2017-42, Krajský soud v Plzni přiznal žalobě vedené pod sp. zn. 57A 50/2017 odkladný účinek.

Dne 21. 6. 2017 žalobkyně podala Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Usnesením ze dne 25. 9. 2017, č.j. OAM-9450-9/TP-2017, Ministerstvo vnitra řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto usnesení se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2018, č.j. MV-139052-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a napadené usnesení Ministerstva vnitra ze dne 25. 9. 2017, č.j. OAM-9450-9/TP-2017, potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podala žalobkyně aktuálně projednávanou a rozhodovanou žalobu vedenou pod sp. zn. 30A 32/2018.

Rozhodnutí ze dne 11. 1. 2018, č.j. MV-139052-4/SO-2017, odůvodnila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců tím, že odvolatelce byl dne 1. 6. 2017 udělen výjezdní příkaz s platností do dne 30. 6. 2017. Tento právní institut slouží cizinci v mezidobí mezi ukončením platnosti předchozího pobytového oprávnění a vycestováním, a to jako specifické pobytové oprávnění s krátkou dobou platnosti, jejímž účelem je poskytnutí přiměřeného času potřebného k zorganizování cesty z území a k vyřízení dalších záležitostí cizince. V daném případě však odvolatelka využila tohoto pobytového oprávnění k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, tedy k jinému účelu, než pro jaký byl předmětný výjezdní příkaz vydán. Nadto je Komise toho názoru, že postavení, resp. právní režim odvolatelky, který je založen přiznáním odkladného účinku žaloby, nelze ztotožňovat s postavením dle § 87y zákona o pobytu cizinců zcela absolutně. K tomu Komise odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, č.j. 30A 119/2015-52. Ani v případě, že by odkladný účinek podané žaloby byl uznán *ex tunc*, by nebylo možné konstatovat, že odvolatelka podala žádost z tzv. fikce přechodného pobytu.

Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Podle § 87y věty první zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.

Mezi účastníky soudního řízení je tak spor o to, zda žalobkyni v době, kdy podávala žádost o povolení k trvalému pobytu, svědčila tzv. fikce přechodného pobytu podle § 87y věty první zákona o pobytu cizinců.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017, potvrdila rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016, č.j. OAM-7869-55/PP-2015, jímž Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala žalobkyně dne 21. 6. 2017. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 22. 6. 2017, č.j. 57A 50/2017-42, přiznal

žalobčině žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017, odkladný účinek (§ 73 s. ř. s.).

Je tedy třeba zodpovědět otázku, jaký je význam odkladného účinku přiznaného žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se potvrzuje zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu správním orgánem prvního stupně (se zvláštním zřetelem k právě projednávané a rozhodované věci).

V této záležitosti zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „*Smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu stěžovatelky, neboť rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby stěžovatelka byla stále ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 a disponovala tak pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců.*“ (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č.j. 7 Azs 46/2017-28).

Z § 87y věty první zákona o pobytu cizinců plyne, že pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, na území se považuje za pobyt přechodný jen do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti. V případě žalobkyně prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu nabylo právní moci spolu s právní mocí druhoinstančního rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 4. 2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017. Žalobě proti tomuto druhoinstančnímu rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek. Ve smyslu výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č.j. 7 Azs 46/2017-28, však následkem přiznání odkladného účinku není prodloužení pobytového statusu žalobkyně, neboť rozhodnutí o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu zůstalo i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby žalobkyně byla stále ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2017 a disponovala tak pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Ode dne následujícího po dni, kdy rozhodnutí Ministerstva vnitra o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu nabylo právní moci, proto není možno její pobyt na území považovat za pobyt přechodný (§ 87y věta první zákona o pobytu cizinců). V době, kdy žalobkyně podávala žádost o povolení k trvalému pobytu, jí tudíž nesvědčila tzv. fikce přechodného pobytu podle § 87y věty první zákona o pobytu cizinců.

Uvedený závěr nijak neodporuje názorům Ústavního soudu, ať už vysloveným v nálezu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, nebo v nálezu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17.

K přiměřenosti dopadů rozhodnutí soud uvádí, že podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. K tomu soud konstatuje, že pro případ zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) zákon povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí zákon o pobytu cizinců nestanovuje.

K této otázce se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47: *„Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších).“*.

K posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se Nejvyšší správní soud přímo ve vztahu k § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) vyjádřil takto: *„Hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodování o věci samé a to jen v případě, že je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců. ... V případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nelze ministerstvu vytýkat, že se těmito dopady nezabývalo.“* (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č.j. 7 Azs 46/2017-28).

Jelikož řízení o žalobčině žádosti bylo zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017), správní orgány, jak zdůvodněno výše, nepochybily, jestliže v tomto případě neposuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, který ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se*

sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 12. prosince 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.